

La companyia deixa enrere el foc i les ventades que els han malmès la masia i el local d'assaig per centrar-se en la creació

Sèmola Teatre recrea l'època en què el corrent era de 'Centvinticinc'

Marta Monedero
BARCELONA

**Malgrat el terrabastall causat per l'incendi que di-
vendres va mal-
metre la masia on
vivía el director
dels Sèmola Tea-
tre, Joan Grau, la
companyia estre-
na demà nou es-
pectacle al Mercat
de les Flors.**

No es pot negar que les inclemències climàtiques han foradat l'estructura dels vigatans Sèmola Teatre. Fa dos anys, una ventada se'ls enduia la cúpula d'assaig a Gurb i, tot just divendres passat, un incendi cremava la masia on vivia Joan Grau, provocant-li cremades de segon grau a la mà dreta. En l'apartat de pèrdues materials, el foc va engolir l'arxiu històric i gràfic de la companyia. Un cúmul de

Joan Grau, amb les cremades que va patir per un incendi a casa seva, i Nacho Tarrés, de Gossos

desgràcies que el director assumeix amb l'empenta necessària per extreure'n elements positius. "Aquest desastre m'ha servit per fer neteja a nivell emocional". La millor prova és que no vol recrear-s'hi i l'endemà de l'incendi es mantenia la funció per a programadors europeus de *Centvinticinc*, el seu últim espec-

tacle, que ja es va poder veure a la Fira de Tàrrrega i que demà s'installa al Mercat de les Flors. Una proposta que Grau entén com l'última d'un conjunt d'obres (*Híbrid, Esperanto, ¿Bailamos?*) dedicades a la "decadència".

"No sé explicar res que no formi part de la meua vida", confessa el director, que en

aquesta ocasió recorre a la memòria per recordar quan el corrent a les cases era de 125 volts. "Recordo que el meu pare ens donava sovint instruccions per no engegar més de dos electrodomèstics alhora", si no, saltaven els ploms. No fa tant de temps era impossible rentar la roba a màquina i tenir el tocadiscos en

marxa. Tard o d'hora fallava la potència i aquest neguit condicionava la manera de viure. "A la resta del veïnat, qui més qui menys començava a tenir 220, un símbol de progrés". D'aquí ve *Centvinticinc*, una agra metàfora d'uns personatges que creuen que les seves vides són el que sempre han volgut ser.

De Gossos a Sèmola

Nacho Tarrés, conegut per la seva faceta musical al grup Gossos, s'ha sumat a l'equip de treball dels Sèmola, que ha renovat la companyia amb noves incorporacions. Grau i Fina Solà els han hagut d'ensenyar la manera de fer que els caracteritza. "Aquest és un espectacle dur, però reconfortant", el descriu Tarrés, que firma la creació musical i a l'escenari fa d'actor i també manipula el so. Alhora que critica el desconeixement i el poc ressò al nostre país dels Sèmola (que enguany celebren el 25è aniversari), Tarrés defensa el seu teatre "perquè toca molts impulsos psicològics i això jo també ho intento fer amb la meua música".

'Centvinticinc'

● Mercat de les Flors
DEL 04/02 AL 08/02

TEATRE

'Les veus de Iambu'

Perduts entre pedres

Juan Carlos Olivares

'LES VEUS DE IAMBU', DE Carles Batlle. DIRECCIÓ: Thomas Sauerteig. ESCENOGRAFIA: Thomas Sauerteig. IL·LUMINACIÓ: Luis Martí. INTÈRPRETS: Maria Pau Pigem, Santi Pons, Marc Pujol. SALA BECKETT.

La nova obra de Carles Batlle, *Les veus de Iambu*, és un interessant exercici d'estil sobre l'estructura dramàtica i la fragmentació del temps. I això és el que ha muntat Thomas Sauerteig a la Sala Beckett. La distància, tan útil i ben resolta en altres textos de Batlle, aquí es converteix en freda indiferència.

El mateix passa amb el mecanisme de dirigir la mirada dramàtica sobre un punt del present de l'anècdota, mentre que el seu entorn -en temps i espai- es desdibuixa, com l'efecte d'una lent d'augment sobre un text. Aquesta perspectiva focal, que inten-

cionadament aïlla l'acció, es mostra en aquesta funció com un gest sense connotacions, sense objectius reconeixibles. A l'espectador li importa tan poc el passat i el futur dels personatges que perd l'interès pel present i la insinuació de les seves lluites. L'obra es desenvolupa sense que en cap moment la història ensenyi les seves intencions. El possible discurs latent (l'ésser humà entregat a les seves pors i frustracions quan es veu desposseït dels seus referents en un context estrany) s'accepta només com una teoria plantejada en un format escènic.

Sauerteig pots ha rebaixat la possible subtil tensió de la peça deixant al descobert l'esquelet de la proposta teòrica. Com si hagués esgotat la seva màgia teatral en la construcció de l'espai escènic: un quadrilàter format per pedres. Una participació contraproduent que es percep sobretot en una direcció d'actors que abusa de l'artifici del dramatisme.

La violència explícita del gest i el to dels tres intèrprets (especialment dels dos *turistes*) mai queden justificats per l'evolució de la trama ni pel conflicte que es planteja, ni tan sols pel temps fora de càmera, ni pel desgast físic i psicològic que podria suposar la suma de tots els temps dramàtics plantejats por Batlle.

'Eva Perón'

Un mite polsegós

Juan Carlos Olivares

'EVA PERÓN', DE Copi. DIRECCIÓ I TRADUCCIÓ: Jordi Prat i Coll. INTÈRPRETS: Muntsa Alcañiz, Glòria Cano, Oriol Guinart, Xavi Sabata. ESPAI LLUIRE.

Eva Duarte de Perón mor el 1952. Copi estrena el 1969, a París, la seva farsa sobre el personatge. Mentre, s'ha iniciat un procés de reconstrucció i apropiació física del mite en la figura de la segona esposa del dictador: Isabel Perón. En aquest context concret, el text adquireix la seva màxima capacitat corrosiva. Una pedra exiliada llançada amb pervers humor contra la nova lluna del personalisme peronista. Un tret d'identitat de partit, com Menem ha intentat revivir amb el seu glamur gautxesc de patilla ampla. Una Eva transvestida que per al públic de l'Espai Lliure sempre ha sigut un mite fals. La seva màscara de diva política es va trencar fa molts anys en el blanc i negre del No-Do del blat argentí. Una obra que podria doldre als creients

i alegrar als renegats, però que als que no van creure mai els sona a heretgia llunyana i polsegosa.

Un mite caduc, protagonista d'una obra que desvela la manipulació política d'un personatge útil per al poder. Manipulació que primer va servir als interessos de la mateixa Evita i després als seus reflectors ideològics. L'objectiu crític de Copi segueix sent vàlid, però el subjecte és una icona enderrocada que representa anacrònicament en escena la seva immolació.

La direcció de Jordi Prat no es deté a reflexionar sobre la vigència del personatge i la seva capacitat crítica. L'important és el mecanisme exterior de l'obra de Copi. El que importa és el mite de l'autor, la reconstrucció admirada del seu teatre transvestit. El director s'ha deixat portar per l'estètica d'una transgressió datada i fixada en el temps, i ha forçat la connexió gestual i visual entre el Copi dramaturg, el Copi dibuixant de còmics i l'estil de jove creador a la recerca de la seva expressió personal.

Eva Perón es mostra com un espectacle sense complicitat amb l'espectador, amb un fons resolt amb traç gruixut i una forma passada de moda. Domina la histèria, una gestualitat que pretén -sense èxit- imitar el traç ràpid i marcat dels personatges de còmic i l'amanerament de l'amanerament, una redundància que fa encara més vell el teatre de Copi en aquest escenari i en aquest moment.